

han ikke, dersom der var faldet Dom i Sagen, kunde være straffet videre end i det Høieste med en kort Tids Arrest, hvilken Straf ikke vilde have kunnet hindre ham i at gjenindtræde i Tjenesten, fra hvilken han da, naar han senere afgik paa Grund af Svagelighed, utvivlsomt vilde have Ret til at afskediges med Pension efter de almindelige Regler. Jeg troer heller ikke, at der i det, som blev anført af den ærede Rigsdagsmand for Veile (Lehmann), ligger noget Beviis for Mislighed, hvilket synes mig at være den ærede Rigsdagsmands Mening. Han sagde nemlig, at man ikke skulde behandle denne Officer efter de almindelige Regler, da der var oplyst om ham, at han var bleven tilbage i Rendsborg, efterat de øvrige Officerer vare reiste bort, og efterat Baabensstilstanden var sluttet. Men, som jeg allerede har bemærket, var Major Kosøed paa den Tid syg og sengeliggende og kunde altsaa ikke reise. Dette er konstateret ved Lægeattest. Heller ikke er det rigtigt, naar den samme ærede Rigsdagsmand har sagt, at Majoren af Oprørsregjeringen har modtaget Afsked og Pension. Det har han ikke, den blev ham tilsendt, men han har strax protesteret herimod (Hør!). Wel har han efter Baabensstilstanden modtaget en Betaling; men det maa erindres, at han som Grund for, at han vedblev endog efter Baabensstilstanden at modtage denne, har paaberaabt sig, at der i Holsteen var indsat en af Kongen af Danmark anerkjendt Fællesregjering, og at han troede sig saa meget mere berettiget til at oppebære Penge fra Holsteen, som han meente, at hvis der skulde finde en almindelig Afgjørelse Sted af Udgifterne mellem Holsteen og Danmark, dette da vilde skee paa en saadan Maade, at han, ved at oppebære denne Gage, eller hvad man vil kalde den af ham modtagne Pengedybelse, af den af Kongen anerkjendte Regjering, derved ikke paa nogen Maade tilkjendegav, at han traadte i dens Tjeneste, eller at han ikke, ligesom tidligere, var fuldkommen findet at vende tilbage til Danmark og søge at komme ind paa sin Plads ligesom de øvrige Officerer, der vare vendte tilbage.

Tscherning: I dette Sidste er der dog vistnok en Misforstaaelse, thi, dersom han var

vedbleven at nyde sin Gage paa Grund af, at han vidste eller troede at vide, at der var indsat en Fællesregjering, saa havde han lige saa roligt paa samme Grund kunnet modtage sin Afsked med Pension; men, da han forkastede Afsked med Pension, erklærede han derved, at han ikke anerkjendte hiin Regjering; men han angiver en anden Grund, som ogsaa er en meget skjellig Grund, og som man i dette Forhold maafee meest af alle skal lægge Mærke til. Han angiver nemlig, at han var saa trængende, at han ikke kunde reise fra sin Familie, uden at efterlade den i absolut Fatigdom. Det er vist Hovedmomentet i den hele Betragtning; og det havde uden Tvivl været ønskeligt, at han enten var bleven reintegreret i Tjenesten, førend Pensioneringen indtraadte, om kun for en Forms Skyld, eller at der var kommet et Amnestiedecret for ham personlig, saaledes, at Ansvarligheden for at anerkjende, at der ikke var nogen Mislighed hos ham, havde paaligget den Minister, der havde gjort Indstillingen til Kongen om Amnestiedecretet; saa havde Sagen staaet paa det rette Standpunkt. Her blive paa en Maade vi, hvem det bliver paalagt at afgjøre, om der er nogen Mislighed begaaet eller ikke, opfordrede til en Deelagtighed deri. Naar den ærede Finantsminister har sagt, at han troede paa Embedsstandens Begne at maatte overmaade sjeldent gjøre Brug af Bestemmelsen i Pensionslovens § 6 og bringe saadanne særlige Pensionsforslag til Thingets Dverveielse, saa troer jeg dog paa den anden Side, paa Rigsdagens og Statens Begne at maatte ønske, at han ikke gjorde det for sjeldent, om han end derved benytter en meget stor Discretion; den ærede Minister kan nemlig være fuldkommen overbeviist om, at vi her ikke let komme til at nægte en saadan Pension; men den hele Paragraph faaer først sin Betydning, naar Vedkommende vide, at den dog kan anvendes (Hør!). De Tvivlsmaal, som her ere reiste, ere, det nægter jeg ikke, af en saadan Natur, at man maafee dog burde være kommen til at afgjøre Sagen paa een af de to Maader, nemlig enten derved, at Kongens Benaadelse, om jeg saa maa sige, laa imellem, eller saaledes, at en